

give sit Bifald til en Plan, hvorved man erholdt saa forkeerte Gadelinier som dem, der vilde fremkomme, naar Søfortarchivet blev ligegende. Enhver, der betragter Forholdene, vil see, at der gaaer en ganske anden Tanke gennem hele Anlægget, som ikke kan udføres, naar ikke Søfortarchivet bliver flyttet. Havde man ikke dengang villet flytte Søfortarchivet, havde man maattet foreslaae andre Linier, hvorved saadanne Uregelmæssigheder ikke vare fremkomne, men man har ligefrem sagt til Magistraten: Saaledes vil man gjøre det; ville I derefter gjøre, hvad der forlanges, saa siig Ja. Dertil har Magistraten sagt Ja, og det er en Overeenskomst, som Staten ikke bør fravige.

Finantsministeren: Det Spørgsmaal, der er fremdraget, og som synes at have fængslet Opmærksomheden en Deel, angaaende Finantsministerens Stilling ligeoverfor Reservecapitalen, ønsker ogsaa jeg at udtale nogle saa Bemærkninger om. Jeg vil sige, at skulde Nogen ønske, at Finantsministerens Forhold til Reservecapitalen skulde kunne lobbegrænses, maatte det nærmest være Finantsministeren selv, thi jeg troer ikke, at Rigsdagen nogeninde vil løbe nogen særdeles stor Risiko ved, at der ikke gives en Lov i denne Henseende, hvorimod Finantsministeren ganske vist hver Gang maa betænke sig overmaade vel, naar han veed, at det, han gjør, gjør han paa sit Ansvar, og det kan tidt være overmaade vanskeligt forud at vide til Bedømmelsen af det Skridt, man vil gjøre, hvad ærede Medlemmer senere vel kunne see og drage frem til Bedømmelse af den Foranstaltning, som den vedkommende Minister har truffet. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at min ærede Formand har ønsket — og ogsaa jeg troer at have yttret, at noget Saadant maatte ønskes — at Finantsministerens Stilling ligeoverfor Reservecapitalen kunde begrænses og lobbestemmes noget mere, end den er. Men, mine Herrer, naar De komme til at skulle give Dem ifærd med dette Arbejde, saa er Vanskeligheden netop den, at finde en saadan Begrænsning, der overhovedet betyder Noget, og som dog giver Finantsministeren den Frihed, som man erkjender, at hans Stilling til Reservecapitalen og

Finantsernes forsvarlige Bestyrelse i det Hele taget kræver. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) har udtalt sig om ikke ganske saa Tilfælde, hvor det er nødvendigt for Finantsministeren at kunne handle, ja, hvor det er hans Pligt at maatte handle, og hvor det vilde være overmaade lidt stemmende med Reservecapitalens og Statens Interesse, om Ministeren der stod bunden ligeoverfor en Lovgivning, som maaskee slet ikke havde havt Tanke om at ville binde ham i det Dødblik, men som, naar den nu er der, binder ham saaledes, at han maa lade en Forretning fare, som ellers maa ansees for at være af Bigtighed og en stor Lettelse for Finantserne. Det er saa meget vanskeliggere, mine Herrer, at begrænse Competencen i Tider som disse og under Forhold som dem, hvorunder vi leve, idet jeg ganske vist skal være enig i, at de Midler, hvormed Finantsministeren har at bevæge sig, ingenlunde ere overmaade store eller overmaade let realisable, saa at det allsaa meget jevnlig kan være nødvendigt for ham ikke at gaae lige paa Tingen, men derimod at gaae en Omvei, for at naae en saadan Afgjørelse af de vedkommende Pengetransactioner, som han troer at kunne forsvare. Jeg maa derfor sige, at for min Betragtning stiller Sagen sig saaledes, at Finantsministeren har Ret til at gjøre disse Dispositioner over Reservecapitalen, selvselgtlig under sit Ansvar, og efter min Overbeviisning er det ogsaa det fuldkomne Correcte, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har udtalt, at Finantsministerens Ansvar i saa Henseende væsentlig bliver at gjøre gjældende gennem Statsrevisionen og gennem de Oplysninger, som denne maatte forlange, og som den ifjor ogsaa forlangte, da den fik Tidspunktet og Omfanget af alle de Transactioner, der vare skete, constateret. Jeg skal erkjende, at i een Henseende er Finantsministeren bunden — dette er forøvrigt ogsaa fremdraget af det ærede Medlem her tæt ved (Gad) — nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt han er berettiget til at optage Laan. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke Tvivl om, at naar der ikke foreligger ganske særlige Omstændigheder, som tvinge ham til at gjøre